

0924 – 24. september

La oss kaste fra oss mørkets gjerninger, og la oss ta på oss lysets våpen. Rom 13: 12.

Av neste vers ser vi hva apostelen mener med «mørkets gjerninger». Der nevner han noen av dem; fråtseri, drukkenskap, utukt, misunnelse o. s. v. Og at han kaller slike synder for «mørkets gjerninger», betyr ikke bare at når en driver med slikt, så skyr en det naturlige lyset. For det er ikke det naturlige lys eller mørke det tales om her, men at slike gjerninger tilhører det åndelige mørket, den kjødelige selvsikkerheten og ugudelighetens mørke. I dette mørket lever menneskene fritt i all slags synd og laster.

Men det vi spesielt bør legge merke til, er at apostelen sier: «la oss kaste fra oss», eller «avlegge», disse mørkets gjerninger. Og dette sier han altså til Guds barn. Av dette lærer vi først at Guds barn ikke er helt fri fra enhver grad eller form av slike synder. Riktignok lever vi ikke som verden, som selv vil synden, og lever i den uten forsøk på å vende seg fra den. Men vi kan likevel smittes av den. Og i tider hvor søvn eller store fristelser tar tak i oss, kan vi lett fanges av lystene, som også mange helliges historie viser.

Av dette lærer vi å ikke straks fortvile eller fordømme oss selv eller andre kristne når noe slikt får slippe til i oss. Nei, hvis bare hjertet vender om fra synden, holder seg i tro til sin Frelser, og søker hans nåde til forlatelse og frigjørelse fra synden, da er det ennå nåden som hersker over oss. Det har vi all grunn til å takke Herren Kristus for, han som gav oss en fullkommen nåde over virkelige synder.

Men det andre vi skal merke oss her, er apostelens egentlige formaning: At vi skal kaste fra oss disse mørkets gjerninger. Vi skal, på grunn av all den nåde som bare skjenkes oss, virkelig sette alt inn på å slutte med alt dette.

Apostelen sier ikke: La oss bare kjenne og erkjenne syndene våre. Nei, han sier: La oss avlegge dem. Her har vi nå det rette kjennemerket på det som skiller en sann fra en falsk kristen.

Den førstnevnte forskrekkes i sitt hjerte over sin synd. Han søker all Guds nåde og alle nådens midler for å bli kvitt synden. Mens den sistnevnte gjør en hemmelig pakt med synden og vil beholde den. Han unnskylder den overfor seg selv, selv om han nok av og til med sin munn erkjenner synden.

Riktignok kan et Guds barn i prøvelsens stund glemme Gud, og oppføre seg som om Ånden fullstendig skulle ha forlatt ham. Vi ser det hos Peter når han tre ganger fornektet sin Herre. Men Peter gikk straks etterpå ut og gråt bittert. Slik er også hver sann kristen i sin ånd dypt fiendtlig mot sin egen synd.

Men hvordan kan dette skje, at vi rett og slett avlegger synden? Det skjer på forskjellig vis. Noen synder kan vi uten videre straks avlegge. Og da skal vi fryde oss og ikke tale om skrøpeligheit, men lovprise Guds nåde. Men andre synder blir derimot vår tukt og ris gjennom lange tider, ja, kanskje for hele livet. Hvis det ikke var tilfelle, ble vi jo fullstendig syndfrie. Selv om det ikke er noe mindre vi etter Ånden trakter etter. For den godtar ingen synd.

Når vi så kjemper mot de syndene som ennå henger fast i oss, så de ikke får makt over oss som hos verden, så skjer heller ikke det med vår egen kraft, men bare ved at vi tar vår tilflukt til «hans veldes kraft».

Og ta på oss lysets våpen. «Lysets våpen» er motsetningen til «mørkets gjerninger». Mens mørkets gjerninger besto av synder og laster, består lysets våpen av renhet, avholdenhet, årvåkenhet. Og framfor alt tro, kjærlighet og håp i hjertet og i vårt daglige liv. Dette er «våpnene» vi kjemper med mot kjødets fristelser og mot verdens og djevelens forførelser.

Vi merker oss at apostelen, når han nettopp har talt om «mørkets gjerninger», likevel her, som deres motsetning, bruker uttrykket «lyssets våpen», og ikke «lyssets gjerninger». Med dette gir han uttrykk for at her kommer det til å bli strid og kamp, her er det nødvendig med våpen, hvis vi alltid skal kunne bestå i tro og gudsfrykt.

Det kristne livet blir aldri et enkelt og lett liv, slik som de har det, de som «sover om natten». Det blir ofte en hard, langvarig og farlig kamp, der det gjelder å kjempe for selve livet, eller å dø og miste alt, på samme måte som i en krig. En krig er ikke enkel og lett. Der er alltid uro, livsfare og frykt. Der må en bestandig være årvåkne og være rustet til ny kamp.

Snart er det troen og samvittigheten som angripes, så vi på ny står i fare for å bli fanget av «trelldommens åk». Snart det ytre livet, der djevelen vil styrte oss ned i synd og skam. Så er det kjærligheten som settes på prøve, hvor vi står i fare for å bli fylt av hat og uvennskap o. s. v.

Mot alle disse farene må vi stå rustet og ikledd lysets våpen. Og her kan kampen ofte bli hard og farlig, så vi holder på å fortvile. Bare den allmektige og trofaste Herres «store under» frelser oss her. Derfor taler også Peter om at «den rettferdige blir vanskelig frelst».

Hvordan skal det da gå med dem som nok vil være kristne, men likevel lever så uforstyrret og fredfullt et liv, som om de var i det mest skjermede hjemmet? Som om de ikke har noen åndelig fiende. Som om djevelen ikke lenger hadde noe ondt i sinne mot dem. Som om kjødet og verden ikke lenger var noen farlige fiender –!

Både Ordet og all erfaring vitner om at ingen kristen kommer lykkelig gjennom dette fiendelandet uten frykt og kamp. Frykter jeg ikke for noe, så er jeg i stor fare. Å tro en er utenfor all fare, midt blant fiender som alltid trenger innpå en, er et stort bedrag.

Enten lever jeg i frykt og kamp, og da ved Guds makt blir frelst. Eller selvsikker og sorgløs, og jeg går fortapt.

Derfor har også vår Herre Kristus så alvorlig formant: «Våk og be» – «og det jeg sier til dere, det sier jeg til alle: VÅK!»